

i o rzetelną pracę we wspólnym gospodarstwie, o poszanowanie wspólnego dobra.

Trzeba wypadki kumoterstwa i nadużyć oraz usuwać kułaków i spekulantów w przypadku, gdy tacy przedostali się do spółdzielni, aby jej szkodzić. Chłopi-spółdzielcy powinni wykorzystać swe prawo kontrolowania gospodarki spółdzielczej i rozwijać zgodnie ze statutem swój samorząd spółdzielczy. Spółdzielcy powinni dbać o zgodne i kulturalne życie na terenie spółdzielni. Każda spółdzielnia powinna wykazać szczególną dbałość o młodzież, stwarzając jej przy pomocy Państwa możliwość nauki i kulturalnej rozrywki, zachęcając do zdobywania kwalifikacji niezbędnych w gospodarce spółdzielczej. Spółdzielnia produkcyjna powinna dbać o ulżenie matkom w ich trudzie codziennym, organizując opiekę nad dziećmi, zwłaszcza w czasie, gdy matki zajęte są pracą w gospodarce spółdzielczej.

*

Doniosłym zadaniem powołanej przez I Krajowy Zjazd Spółdzielczości Produkcyjnej — Rady Spółdzielczości Produkcyjnej jest czuwanie nad rozwojem wewnętrznego samorządu w spółdzielniach, kontrola ścisłego przestrzegania statutów spółdzielczych przez zarządy spółdzielni i poszczególnych członków, pobudzanie inicjatywy i aktywności społecznej w codziennym życiu zespołów członkowskich, wszechstronne współdziałanie w podnoszeniu gospodarki spółdzielczej na coraz wyższy poziom.

Konieczne jest otoczenie szczególną opieką i udzielenie jak najszerszej pomocy grupom chłopów przystępujących do organizowania spółdzielni produkcyjnych, a także nowoutworzonym spółdzielniom produkcyjnym.

Należy dopomagać komitetom założycielskim w prowadzeniu pracy uświadamiającej i w przygotowaniu się

do zespołowej gospodarki. W szczególności w gromadach, w których powstały komitety założycielskie, należy ożywić pracę kulturalno-oświatową, rozwijać szkolenie w ramach upowszechnienia wiedzy rolniczej, organizować spotkania ze spółdzielcami itp. Kierować najbardziej aktywnych członków komitetów założycielskich na kursy w ośrodkach szkolenia kadr spółdzielczości produkcyjnej.

Prezydium rad narodowych powinny czuwać nad ścisłym przestrzeganiem zasady dobrowolności przy zakładaniu spółdzielni produkcyjnych, przy wymianie gruntów między powstającą spółdzielnią a indywidualnymi gospodarstwami, zapewnić uwzględnienie obopólnych interesów w duchu wzajemnego porozumienia. Nie dopuszczać do tworzenia spółdzielni fikcyjnych, złożonych z osób nie zajmujących się zawodowo rolnictwem.

Dotychczasowe osiągnięcia spółdzielni produkcyjnych ujawniają olbrzymie możliwości dalszego szybkiego wzrostu produkcji rolnej polskiego chłopca. W oparciu o zespołową gospodarkę, mechanizację i postępowe metody agro- i zootechniczne można zapewnić szybki i trwały rozwój rolnictwa, podnieść zamożność rolnictwa i kulturę wsi, na zawsze zlikwidować wyzysk i nędzę biedoty chłopskiej.

Chłopi-spółdzielcy idą w pierwszych szeregach pracującego chłopstwa, które w sojuszu z klasą robotniczą i pod jej kierownictwem podjęło walkę o realizację wytycznych IX Plenum KC PZPR, o szybszy wzrost stopy życiowej mas pracujących miast i wsi.

Rosnące zainteresowanie pracujących chłopów zespołową gospodarką wymaga znacznego usprawnienia pracy wszystkich ogniw władzy ludowej, które powinny rozwinąć szeroką działalność organizacyjną i propagandową dla realizacji przepisów niniejszej uchwały.

Prezes Rady Ministrów: B. Bierut

625

UCHWAŁA Nr 191 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 10 kwietnia 1954 r.

w sprawie wykonania planu zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

W celu zapewnienia rytmicznego i prawidłowego pod względem ilości oraz asortymentu zaopatrzenia poszczególnych działów gospodarki narodowej, jak również w celu podniesienia dyscypliny wykonania planu zaopatrzenia, Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. Ilekroć w uchwale mowa jest o ministrach i ministerstwach, należy przez to rozumieć również kierowników urzędów centralnych i urzędy centralne.

§ 2. 1. Plan zaopatrzenia materiałowo-technicznego obejmuje:

- 1) plany rozdziału poszczególnych materiałów o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej, rozdzielanych przez Prezydium Rządu,
- 2) plany zaopatrzenia poszczególnych resortów w materiały rozdzielane przez Prezydium Rządu,
- 3) normy jednostkowego zużycia materiałów większego znaczenia,
- 4) normy zapasów w ujęciu ilościowym materiałów większego znaczenia.

2. Plany rozdziału poszczególnych materiałów (ust. 1 pkt 1) określają ilości materiałów przydzielonych dla

zaopatrzenia wszystkich jednostek organizacyjnych poszczególnych resortów. Zaopatrzenie resortów nie wymienionych w tych planach objęte jest pozycją „różni odbiorcy”.

3. Plany zaopatrzenia resortów (ust. 1 pkt 2) są sporządzone dla tych resortów, które wymienione są w planach rozdziału, i obejmują ilości materiałów określone w planach rozdziału.

4. Materiały objęte planami rozdziału, o których mowa w ust. 1 pkt 1, określone są wykazem stanowiącym załącznik do uchwały w ujęciu grupowym. Szczegółową nomenklaturę tych materiałów ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. 1. Plany rozdziału składają się:

- 1) z części przychodowej, w której określa się źródła uzyskania materiałów (produkcja, import, inne źródła),
- 2) z części rozchodowej, w której ustala się wysokość przydziału materiałów dla określonych resortów oraz na inne cele (wywóz, rezerwy państwowe itd.).

2. Wykonanie części przychodowej planów rozdziału należy do ministrów, którym podlegają przedsiębiorstwa wytwarzające lub importujące materiały albo uzyskujące te materiały w drodze skupu lub zbiórki.

3. Wykonanie części rozchodowej planów rozdziału należy do ministrów, którym podlegają jednostki zbytu właściwe w zakresie zaopatrzenia w dane materiały, zwane w dalszej treści uchwały „centralami zbytu”.

4. W przypadku gdy wykonanie części przychodowej planów rozdziału należy do różnych ministrów, ministrowie ci ustalą w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zasady współpracy podległych jednostek w zakresie wykonania planu rozdziału.

§ 4. 1. Ogólna ilość materiału przeznaczona w planie rozdziału dla odbiorców określonego resortu stanowi przydział.

2. Przydziały ustalone są na rok kalendarzowy z podziałem na kwartały lub na inne okresy.

3. Przydziałami dysponują jednostki wymienione w planie rozdziału.

4. Wysokość przydziału materiału wynika z planu rozdziału.

5. Wysokość przydziału materiału dla odbiorców nie podporządkowanych jednostkom wymienionym w planie rozdziału, a objętych w tym planie pozycją „różni odbiorcy”, ustala na okresy roczne, kwartalne lub w poszczególnych przypadkach minister sprawujący nadzór nad centralą zbytu.

6. W przypadku gdy plan rozdziału ustala przydział w grupie materiałowej, ministerstwa, którym podlegają centrale zbytu, uzgodnią z ministerstwami dysponującymi przydziałami asortymenty materiałów, w jakich przydziały mają być zrealizowane.

§ 5. 1. Ministrowie, do których należy wykonanie planów rozdziału:

- 1) odpowiedzialni są za pełne zaspokojenie potrzeb materiałowych gospodarki narodowej pod względem ilości jakości, asortymentu i terminów wykonania dostaw,
- 2) opracowują projekty bilansów i planów rozdziału materiałów objętych planem zaopatrzenia,
- 3) uwzględniają w projektach bilansów i planów rozdziału rzeczywiste potrzeby jednostek gospodarki społecznej odpowiednio do zadań wynikających dla nich z Narodowego Planu Gospodarczego,
- 4) czuwają nad prawidłową realizacją planów rozdziału.

2. W ważniejszych przypadkach stwierdzenia możliwości niewykonania planu ministrowie złożą Prezydium Rządu niezwłocznie, a w razie stwierdzenia niewykonania planu — w ciągu miesiąca po upływie kwartału, odpowiednie wyjaśnienia oraz wnioski co do usunięcia bądź zapobieżenia skutkom naruszenia równowagi bilansu danego materiału. Odpis wyjaśnienia i wniosków ministrowie przesyłają Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. 1. Ilości materiałów określone w planach zaopatrzenia resortów służą na zaspokojenie wszystkich potrzeb jednostek danego resortu, związanych z wykonaniem zadań określonych w Narodowym Planie Gospodarczym.

2. Jeśli w planie zaopatrzenia nie jest określony asortyment materiału oraz terminy (kwartały) dostaw, asortymenty te i terminy należy ustalić zgodnie z § 4 ust. 6.

3. Jeśli w planie zaopatrzenia oznaczone są limity zużycia określonych materiałów, limity te nie mogą być przekroczone.

§ 7. Normy jednostkowego zużycia określają średnie grupowe zużycie materiału na jednostkę produkcji w okresie rocznym. Ministrowie zapewnią bieżącą kontrolę wykonania jednostkowych norm zużycia.

§ 8. Normy zapasów określają dopuszczalny stan zapasów materiałów na cele produkcyjne. Ministrowie zapewnią bieżącą kontrolę przestrzegania norm zapasów.

§ 9. Jeśli rozdzielane materiały w części zużywane są na własne potrzeby przedsiębiorstw wytwarzających je lub na potrzeby innych jednostek tego samego resortu, właściwi ministrowie są odpowiedzialni za równorzędne traktowanie podległych jednostek i jednostek podległych innym ministrom w zakresie zaspakajania ich potrzeb materiałowych. Ministrowie zapewnią kontrolę, aby zużycie własne podległych jednostek nie przekraczało ustalonych przydziałów.

§ 10. 1. Zamówienia, umowy planowe oraz inne umowy o dostawę materiałów mogą dotyczyć wyłącznie ilości mieszczących się w granicach przydziału przyznanego na dany okres.

2. Dostawcom nie wolno dostarczać materiałów w ilościach przekraczających przydziały ustalone dla odbiorców.

§ 11. 1. Ministrowie dzielą przyznane im przydziały materiałów pomiędzy podległe im jednostki.

2. Ministrowie mogą pozostawić do swej dyspozycji rezerwę materiałów jedynie w przypadkach określonych w przepisach, o których mowa w § 23.

§ 12. 1. Przydzielanie oraz sprzedaż na cele pozarynkowe materiałów z ilości przeznaczonych w planie rozdziału na zaopatrzenie rynkowe są zabronione. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego ustali sposób zaopatrzenia jednostek państwowych i spółdzielczych w drobne ilości materiałów na cele zaopatrzenia.

2. Odstępowanie przydziałów lub sprzedaż materiałów otrzymanych w ramach planów rozdziału jednostkom innego resortu, z wyjątkiem jednostek wskazanych przez właściwą centralę zbytu lub Państwową Inspekcję Gospodarki Materiałowej, są zabronione. W szczególności przydziały materiałów, przyznane w celu wykonania sposobem gospodarczym inwestycji i kapitalnych remontów, nie mogą być odstępowane, a materiały nabyte nie mogą być sprzedawane spółdzielniom budowlanym; spółdzielniom można zlecić jedynie wykonanie robót z powierzonych materiałów. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określi przypadki, w których odstępowanie przydziałów lub materiałów będzie dopuszczalne.

3. Odstępowanie lub sprzedaż materiałów jednostkom tego samego resortu są dozwolone wyłącznie w wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach na polecenie właściwego centralnego zarządu (jednostki równorzędnej), jeśli sprawa dotyczy zakładów podległych centralnemu zarządowi, lub na polecenie ministra, jeśli sprawa dotyczy zakładów podległych różnym centralnym zarządom.

4. Przepisy ust. 1—3 nie mają zastosowania do nadwyżek materiałowych, które powinny być upłynnione zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 13. W przypadku konieczności złożenia zamówień na materiały rozdzielane przed ustaleniem planów roz-

działu odbiorcy składają zamówienia, a centrale zbytu je realizują w ramach ilości nie większych od przydziału na IV kwartał ustalonego w planie rozdziału na rok poprzedni. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego może ustalić inną ilość materiału, w ramach której mogą być składane zamówienia.

§ 14. 1. W przypadkach uzasadnionych szczególnie ważnymi przyczynami gospodarczymi mogą być przyznane dodatkowe przydziały materiału.

2. Dodatkowe przydziały mogą być przyznane bądź z rezerwy bilansowej, bądź w drodze zmiany planów rozdziału.

3. Decyzje w przedmiocie przyznania dodatkowych przydziałów wydają:

1) Prezydium Rządu — w przypadkach gdy przyznanie dodatkowego przydziału narusza równowagę bilansu danego materiału lub gdy przyznanie dodatkowego przydziału jednemu ministerstwu powoduje konieczność obniżenia przydziału innym ministerstwom, a Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego nie osiągnie w tej sprawie porozumienia z zainteresowanymi ministerstwami,

2) Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w pozostałych przypadkach.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może przekazać uprawnienia określone w ust. 3 pkt 2 ministrom sprawującym nadzór nad centralami zbytu.

5. W razie odmowy Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego lub ministra, któremu przekazano uprawnienia do przyznawania dodatkowych przydziałów, przyznania dodatkowego przydziału właściwy minister może zgłosić odpowiedni wniosek Prezydium Rządu.

6. Jeżeli realizacja dodatkowego przydziału materiałów wymaga uruchomienia dodatkowych środków obrotowych, przyznanie tych środków jednostkom gospodarczym powinno nastąpić w ciągu dwóch tygodni od daty wniosku o przyznanie tych środków.

7. Tryb składania wniosków o przyznanie dodatkowych przydziałów określają przepisy, o których mowa w § 23.

§ 15. Upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do wprowadzenia do planów rozdziału zmian, wynikających ze zmiany planów i programów produkcyjnych lub zmiany innych zadań, wpływających na zmianę planu zaopatrzenia materiałowo-technicznego albo wynikających ze stwierdzenia różnic pomiędzy zapasami planowymi i zapasami rzeczywistymi na początku roku.

§ 16. 1. Materiały pochodzące:

- 1) z produkcji ponadplanowej,
- 2) z rezygnacji z otrzymanych przydziałów,
- 3) z przydziałów nie zrealizowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami,

4) z nadmiernych zapasów stwierdzonych przez Państwową Inspekcję Gospodarki Materiałowej lub z akcji upłynnienia nadwyżek materiałowych prowadzonej przez właściwe centrale zbytu wchodzą do rezerwy bilansowej

2. Rezerwą bilansową dysponuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 17. Ministrowie, którym podlegają centrale zbytu, składać będą Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego sprawozdania z przebiegu realizacji produkcji materiałów rozdzielanych. W przypadku określonym w § 3 ust. 4 właściwe jednostki nadsyłają centrali zbytu dane potrzebne do sprawozdania.

§ 18. Ministrowie, którym podlegają przedsiębiorstwa wytwarzające lub importujące materiały, zarządzają w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego, żeby przedsiębiorstwa te informowały centralę zbytu w okresach miesięcznych o wykonaniu planów produkcji lub importu.

§ 19. W stosunku do winnych naruszenia przepisów niniejszej uchwały, jak również przekroczenia ustalonych przydziałów albo też norm zużycia lub norm zapasów należy wyciągnąć konsekwencje służbowe, a w przypadkach stwierdzenia przestępstwa kierować doniesienia do organów powołanych do ścigania przestępstw.

§ 20. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może wprowadzić zmiany w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały. Wprowadzone zmiany Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego przedstawi Prezydium Rządu do zatwierdzenia.

§ 21. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządzi przeprowadzenie kontroli wykonania planu zaopatrzenia i składać będzie Prezydium Rządu sprawozdania z wykonania tego planu w poszczególnych resortach w okresach półrocznych.

§ 22. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określi zasady i tryb sporządzania planów rozdziału materiałów innych niż wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 23. Tryb zaopatrzenia materiałowo-technicznego jednostek państwowych i spółdzielczych określają przepisy wydane na podstawie dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

§ 24. W zakresie normowania zapasów w 1954 roku należy stosować normy zapasów ustalone przez Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej lub przez właściwych ministrów w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 191 Prezydium Rządu z dnia 10 kwietnia 1954 r. (poz. 625).

WYKAZ MATERIAŁÓW ROZDZIELANYCH PRZEZ PREZYDIUM RZĄDU

I. Produkty górnictwa:

1. Węgiel kamienny i brunatny
2. Koks, koksik półkoks i półkoksik
3. Benzyna, nafta oświetleniowa i paliwo traktorowe
4. Oleje napędowe
5. Parafina
6. Asfalt

II. Surowce i produkty hutnictwa:

7. Rudy żelazne i tworzywa żelazodajne
8. Rudy i koncentraty nieżelazne
9. Rudy manganowe
10. Rudy chromowe
11. Surówka
12. Stal surowa
13. Odlewy stalowe i odkuwki
14. Wyroby walcowane hutnictwa żelaza
15. Wyroby hutnictwa metali nieżelaznych
16. Złom stalowy
17. Złom żeliwny
18. Złom metali nieżelaznych
19. Materiały ogniotrwałe
20. Liny stalowe
21. Łańcuchy syst. „Galla”
22. Beczki żelazne

III. Produkty przemysłu maszynowego:

23. Rury żeliwne wodociągowe
24. Kotły i grzejniki do centralnego ogrzewania
25. Kable, przewody i druty elektroenergetyczne i teletechniczne

IV. Materiały budowlane pochodzenia mineralnego:

26. Cegła i pustaki ceramiczne stropowe
27. Cement
28. Kamień wapienny
29. Dolomit prażony
30. Tłuczeń i kostka drogowa

V. Surowce i materiały drzewne:

31. Surowiec tartaczny, sklejkowy, okleinowy i zapalczany
32. Dłuższe kopalniakowe, stęple budowlane, kopalniaki i połowice
33. Słupy chmielowe, teletechniczne i energetyczne
34. Papierówka
35. Materiały tarte
36. Fryzy
37. Łaty meblowe
38. Kora, płyty i odpady korkowe

VI. Surowce i produkty przemysłu papierniczego:

39. Celuloza
40. Makulatura
41. Papier
42. Tektura

VII. Surowce i produkty przemysłu lekkiego:

43. Bawełna
44. Wełna i wyczesy wełniane
45. Włókno azbestowe
46. Len i konopie trzepane
47. Pakiety lniane i konopne
48. Juta
49. Przędza wełniana, bawełniana, z jedwabiu sztucznego, steelonowa, lniana, pakulana i jutowa
50. Szmaty i ścinki wełniane, bawełniane, półwełniane i lniane
51. Tkaniny wełniane, bawełniane, jedwabne, lniano-pakulane, lniane i jutowe
52. Tkaniny techniczne kordowe, transportowe i pasowe
53. Skóry surowe i odzierki skórne
54. Skóry garbowane twarde i miękkie
55. Uprząż

VIII. Surowce i produkty przemysłu chemicznego:

56. Celuloza wiskozowa
57. Kwas azotowy
58. Surowce siarkonośne
59. Surowce fosforowe
60. Karbid
61. Aceton
62. Kauczuk naturalny
63. Kauczuk syntetyczny
64. Kauczuk syntetyczny benzyno- i olejoodporny
65. Regenerat
66. Mleczko kauczukowe
67. Taśmy transporterowe
68. Boraks techniczny
69. Chlor ciekły
70. Kwas techniczny solny i siarkowy
71. Siarczan glinu, miedzi i niklu
72. Siarka elementarna
73. Dwuchromian i siarczek sodu
74. Fosforan trójsodowy
75. Soda bezwodna ciężka i soda kaustyczna
76. Sól glauberska kalcynowana i krystaliczna
77. Kalafonia
78. Terpentyna
79. Metanol 99—100%
80. Formalina
81. Rotaniny i garbniki naturalne
82. Smoła drogowa i preparowana
83. Pak
84. Naftalen surowy
85. Fenol krystaliczny
86. Krezol
87. Benzol motorowy i oczyszczony
88. Benzen
89. Toluen
90. Polichlorek
91. Minia i glejta ołowiana
92. Biel cynkowa
93. Azotan srebra
94. Klej kostny i skórnny
95. Stearyna

- 96. Oleina
- 97. Gliceryny
- 98. Oleje roślinne
- 99. Salomas
- 100. Kwasy tłuszczowe porafinacyjne
- 101. Tran techniczny ciekły
- 102. Łój topiony techniczny
- 103. Tłuszcze zwierzęce techniczne
- 104. Mersol

IX. Surowce i produkty przemysłu rolno-spożywczego:

- 105. Kazeiny
- 106. Spirytusy
- 107. Melasa
- 108. Cukier
- 109. Szczecina surowa i preparowana
- 110. Kości

X. Surowce przemysłu materiałów budowlanych:

- 111. Siatka szklana.

626

UCHWAŁA Nr 192 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 10 kwietnia 1954 r.

w sprawie oszczędzania materiałów w 1954 r.

W celu upowszechnienia i rozszerzenia zasad socjalistycznego oszczędzania, podniesienia ogólnego dochodu narodowego poprzez dalsze obniżenie kosztów własnych produkcji i wygospodarowanie rezerw materiałowych umożliwiających wykonanie dodatkowej, ponadplanowej produkcji oraz w celu osiągnięcia pełnej równowagi w bilansach materiałowych Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ministrowie opracują i złożą Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w terminie do dnia 30 maja 1954 r. plany prac i zamierzonych środków techniczno-organizacyjnych, które podejmą w 1954 r. w zakresie oszczędzania materiałów. Zadania planu należy określić konkretnie, podać terminy ich wykonania oraz przewidywane wyniki w ujęciu ilościowym i wartościowym.

2. Przepisy niniejszej uchwały dotyczące ministerstw i ministrów odnoszą się odpowiednio do urzędów centralnych i ich kierowników.

§ 2. W planach należy podać oddzielnie:

- 1) zadania oszczędnościowe wynikające z planów gospodarczych ministerstw na rok 1954 (plan wskaźników techniczno-ekonomicznych, normy zużycia itp.) oraz sposób (środki) wykonania tych zadań, terminy i ich przewidywane wyniki finansowe;
- 2) zadania oszczędnościowe dodatkowe, podjęte stosownie do niniejszej uchwały; zadania dodatkowe należy opracować analogicznie do zadań oszczędnościowych określonych w pkt 1.

§ 3. Przy określeniu dodatkowych zadań oszczędnościowych należy uwzględnić:

- 1) wytyczne zawarte w załączniku;
- 2) zamierzenia własne ministerstw oraz wnioski centralnych zarządów, instytutów naukowo-badawczych, zakładów, jak również wnioski poszczególnych wydziałów, racjonalizatorów i przodowników pracy w dziedzinie właściwego stosowania i oszczędnego zużycia materiałów.

§ 4. W celu należytego wykonania przez jednostki gospodarki uspołecznionej planowanych zadań w zakresie opracowania i stosowania oszczędnych technicznych norm zużycia materiałów ministrowie ustalą odpowiednie zadania dla właściwych komórek w pionie technicznym

ministerstw, centralnych zarządów, zakładów pracy i w instytutach naukowo-badawczych. Komórkom tym należy powierzyć:

- 1) opracowywanie i wstępne zatwierdzanie norm zużycia;
- 2) opracowywanie planów prac nad normowaniem zużycia;
- 3) kontrolę wykonania norm zużycia;
- 4) inicjowanie szkolenia pracowników w zakresie opracowywania i kontrolowania norm zużycia;
- 5) opracowywanie zagadnień związanych z zadaniami w zakresie oszczędzania materiałów oraz współpracę z innymi komórkami organizacji wewnętrznej, zwłaszcza z komórkami zaopatrzenia, we wszystkich sprawach dotyczących zużycia materiałów i oszczędności materiałowych.

§ 5. 1. Zadania w zakresie oszczędzania materiałów oraz techniczne metody normowania ich zużycia należy rozpowszechnić i spopularyzować wśród najszerzych mas pracowników techniczno-produkcyjnych i zaopatrzenia. W związku z tym Naczelna Organizacja Techniczna (NOT) powinna uwzględnić w programie działalności zadania wynikające z niniejszej uchwały. W szczególności poszczególne stowarzyszenia i organizacje techniczne NOT powinny pomagać w rozwiązywaniu problemów dotyczących zmniejszenia zużycia materiałów na jednostkę produkcji, oszczędnego wydatkowania paliwa oraz metodologicznie prawidłowego opracowania technicznych norm zużycia materiałów.

2. W 1954 r. NOT powinna przygotować i przeprowadzić krajowe narady aktywu techniczno-produkcyjnego i zaopatrzenia o tematyce uzgodnionej z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. 1. Należy ogólnie umacniać system oszczędzania przez inicjowanie oraz popieranie współzawodnictwa, wynalazczości i racjonalizatorstwa, jak również przez wymianę doświadczeń w zakresie oszczędzania materiałów.

2. Należy wykorzystać odpowiednio bodźce materialne i w tym celu przechodzić stopniowo na system premiowania pracowników, uwzględniający również zużycie materiałów w granicach zatwierdzonych norm lub poniżej tych norm.